

ALSÓLENDVAI HIRADÓ

Előfizetési ára	
Egész évre	8 K
Fél évre	4 .
Negyed évre	2 .
Egyes szám ára 20 fillér.	

Felolvasó szerkesztő, lapfajlagos és kiadó:
BALKÁNYI ERNŐ.
 MEJJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Hirdetések egyezség szerint.
 A nyilvált soronkint 1 korona.
 Kéziratokat nem adunk vissza.

A zsidó sajtó válasza a dobronaki hecckáplánnak.

A Budapesten megjelenő „Uj Lap” című esti lapban Kovács Sándor dobronaki káplán tollából egy cikk jelent meg, amelyben véres szájjal ront neki Alsólendva és vidéke zsidóságának és lapunknak.

Ez az érdemekben szerfelett gazdag káplán a cikk elején erősen veri mellét és odakiáltja a világnak, hogy milyen érdemeket szerzett ő a kereszténységnek és önmagának azzal, hogy megalkotta az Alsólendva-vidéki keresztény fogyasztási szövetkezeteket — nem tudja azt, hogy az öndicséret b . . . s. Ezeket az érdemeket nem akarjuk tőle elvitatni, mert nem akarjuk senki hűségát elrontani — azzal a megjegyzéssel, hogy mindezek a szövetkezetek csak azt igazolják, hogy a káplán ur pályavészített ember, mert ha boltos legénynek születik és csap fel, akkor talán szerezhette volna érdemeket magának a kereskedelem terén, de így, hogy a pápi pályát választotta és azt tévesen folytatja, ezzel csak árt a kereszténység ügyének, mert Krisztus nem azt tanította, hogy üsd a zsidót — és hogy „ki kell irtani mindent, a mi nem keresztény” — mit a spanyol fekete csuhások rettenetes módon meg is eslekedtek — hanem, ha a káplán ur tudni akarja igenis tanította a felebarát szeretetét, és azt, hogy testvérként szeressük egymást, ha mindjárt legnagyobb ellenségünk is az illető. Krisztusnak eme szép, valóban isteni tanait oly módon módosítani, ahogy, ahol csak lehet a zsidókat üldözni és valóságukat csufolni, rágalmazni, a hecckáplánok műve volt.

Miért ez az üldözés? Hát a zsidók nem testvérei a kereszténységnek? Hát a zsidók nem olyan emberek, akiket Isten teremtett? A káplán ur tudni fogja, hogy a zsidók Istennek választott népe. Azt is tudni fogja, hogy a zsidókól lettek a keresztények. Vagy azért nem tetszik a zsidó valóság a káplán urnak, hogy oly igazán bámulatra méltó módon tűrik a sok megaláztatást, rágalmakat, és mindezek dacára ragaszkodnak őseik vallásához?

Hallotta-e azt a káplán ur, hogy a zsidók valamikor üldöztek volna a keresztényeket? Hanem azt tudja, hogy a katho-

likus papság által fanatizált katolikusok kezétől vértett el 1572. aug. 23—24. éjjelen 30.000 protestáns a navarrai király násza alkalmával, mikor is a király is lődözött palotája ablakából a menekülő katolikusokra. — Mit gondol t. káplán ur tettek-e ilyesmit a zsidók valamikor?

Vagy beszéljünk a spanyol inkvizícióról? Hogy mit műveltek a fekete csuhás jezsuiták? Ugy-e hagyjuk abba! Ne folytassuk!

No hát azt mutassa meg igen t. káplán ur, hol van az megírva Krisztus tanában? Hogy lehetett ennyire féltelmegárázni azt a szép, isteni tant. Hiszen Krisztus azt tanította, hogy szeretettel kell meghódítani a sziveket. — Ezt megárázza meg káplán ur! Akkor verheti a mellét.

A zsidók mindenkor vannak oly hű fiai a hazának, mint a dobronaki káplán ur, sőt talán jobbakk, mert ha végig nézzük a nemzeti és jótékonyági mozgalmakat, látni fogjuk, hogy a zsidók minden téren, úgy anyagilag, mint erkölcsileg testtel-lelékek velünk vannak. Nem látta azt még senki, hogy egy zsidótól üres kézzel kergették volna el a koldust, mint azt sokszor megteszik a pápi házaknál.

Tehát ha a káplán ur katolikus pap-hoz illő módon a hűvek lelkével foglalkozott volna és nem politikai pártállásokkal, és ha az egyházi felszentelt szereket, a szűz Máriás volna és a feszületet nem használta volna fel kortes-célokra, és nyilvános mulatóhelyeken nem jelent volna meg, abból a célból, hogy a vallási türelmetlenségnek a jelét legkisebb módon is nyilvánítsa, pápi reputációján a legcsekélyebb csorba sem esett volna, mert ha nem fúj a szél nem zörög a haraszt.

Hogy pedig a káplán ur az „Alsólendvai Híradót” és egyik lapársunkat zsidó sajtónak nevezi, erre csak azt mondhatjuk — saját szavaival élve — hogy humbug, mert lapunk sem felekezeti sem pártpolitikai nem szolgál, mindenféle külső befolyástól független, de igenis a társadalomban előforduló mindenféle ferdeséget kérelmetlenül orostoz. Azt hiszem többet nem kell írni erről, mert lapunk olvasói tudják, hogy mindent pártatlanul kezelünk.

Az igen tisztelt káplán ur cikkében abbéli aggodalmának ad kifejezést, miszerint Magyarországot attól félti, hogy a zsidók

tulkapásaiból kifolyólag hazánk szegényen, és vagyontalanná lesz. Hát igen tisztelt káplán ur ki volt az a Kolonics, aki azt a tanácsot adta Lipót császárnak, hogy: Magyarországot először vallásossá, másodsor koldussá kell tenni és azután rabigába lehet hajtani. Megmondom: ez egy katolikus pap volt, még pedig bibornok. Tette-e ezt zsidó? Ugy-e nincs rá eset? Megmondom t. káplán ur, hogy mi fáj önnek! Az fáj, hogy mindaz a vagyon, a mi a zsidóság kezében van, nem az egyházé. Hogy nem lehet az egész Magyarországra a holt kez reténni.

Attól ne féljen t. káplán ur, ha a zsidók vagyonosodnak, mert legalább ebből jut a kisgazdáknak is, mivel ezek földjeiket parcellázzák és kiadják olesó pénzért bérbe, de a pápi birtokokból nem várhat a szegény nép semmit, mert rajta van a holt kéz. És mit gondol t. káplán ur, Krisztus paradéknak mondotta volna az apostoloknak, hogy földi kincset ne gyűjtsétek magatoknak!? Kinek van legtöbb vagyon, a zsidóknak-e vagy a kath. egyháznak.

Aztán azon siránkozik ön, hogy a zsidók megfosztották a népet vagyonától és erkölcsétől, hát bizony nagyon sok fattyuhajtást tudnánk felsorolni, de minek soroljuk fel, hiszen mindenki tudja, honnan erednek. No de hiszen ezt nem rójuk fel bűnül, mert hát mindannyian husból és vérből valók vagyunk. Azért t. káplán ur csak predikáljon tovább is vizet és igyék bort!

Végül pedig azt kérjük még, hogy mi a hivatása a papnak? Az-e, hogy — mint a káplán ur cikkéből is látjuk — a vallási türelmetlenség lángjával emészteni a hűvek lelki hajlékát, vagy pedig a minden téren fel-fel csapó szenvedelmek lángját oltani, csillapítani?

Ezt szívelem a káplán ur! Alsólendva és vidéke zsidóságát pedig felhívom, hogy ezután is tartson ki, szeressék keresztény testvéreiket, mert jönni fog még egy Krisztus, aki ostorral kezében fogja a katolikus egyházból kiverni a hecckáplánokat, és a kath. vallást ismét visszatérletti abba a mederbe, amelyben volt — a szeretet és béke medrébe.

Nagykanizsai levél.

Írta: Oszeszlý M. Victor.

Kedves Szerkesztő ur!

Engedje meg nekem, hogy mint b. lapja vadonat-új munkatárs, a fenti cím alatt egyet-mást, legalább kéthetente egyszer megénekeljek az „Alsörendvái Híradó” nagybecsült olvasóinak a mi poros, piszkos városunkról. Azt azonban ígéröm, hogy mind olyas dolgokat fogok e rovat alatt megírni, ami — érdekes.

Elkezdem a mostani hét krónikáim.

Nagykanizsánk eredeti és érdekes, százmalt-kelt- és tanulságos vendége van. Itt sétál, itt jár-kel pár nap óta közöttünk, állandó kritikázások és megbámulások közegett. Ki ne hallott volna a nyolcvanas évek teleházú antiszemita-agitátoráról valaha? És hit ne érdekelne a sorsa napjainkban? Istóczy Győző, volt diplomatanús ügyvéd, volt országgyűlési képviselő Nagykanizsán van... A tisztázati nagy komédia főereje még a általan nem ismert. Száználmas nagyon. A sors keves ember sűjt illy kegyetlen büncier. A sors keves embernek is jut osztályrészlű illy nagy mértékben a bizonyos létrán való alább-alább való csökkenés, mely Istóczy-nak jutott. Valamikor nagy ember volt... És nagy elcséngése annak, ami véletlenségből nem kerestény. Ma már semmi... Koldus. Hóna alatt hordja az egykori nagysága Istóczy Győző ország képviselő-ur ideje-műl parlamenti szónoklatsai — kinyomatva, és — házal vele. Ha nem tudánk ki ez a létkelleg megrókkant elméleg meghalt ember, — még koldusnak néznék. De, le a kánpal urak! Na a veszett. Ma házal és százmalt kelt, non-üffelen az, akít — ünnepeltek. És nyomorúságos keveset sejt e „fechtolás”. Ugyan ki kapna egy száználmas főnkremlent antiszemita-vezér felekezeti gyűlölségre iródott beszédre?... Pláne ha már nem is aktuális! Kevesen veszik tőle... S akik megveszik, azok is mért százmaltból... Legalább véz-rokoniai, akik tanulták tőle, a papok ne térék százmaltból ezt? Mert ez megint száználmas dolog lenne.

Amint Alsörendvának is, aszerint nekünk is osztályrészlű fázte ki — alighanem — a termé-szt, a kettős hőség mellett a — porbafúladást. Ez a leghatározottabb réme a fűrdőszőlő lemaradt, itthon nektd, magamfajta embertestvéreinknek. Ami megviszást bennünket ennek dacára, az az arenák. Kövessy Albert társulata miküddi jelenleg nálunk Nagykanizsán. Felváltva: úres, félig-meddig úres és telt ház előtt. Néha csakugy kong a tyukterecs-forma, deszka- és léckébből össetákkolt színház az úresfűgött. De vannak jó napok is. Legközelebb Sífokra rándul Kövessy

társulátával az ott újonnan épült modern arenába. Meghívhatik oda. Aug. 15-ikéig lesz el s — ismét jön vissza. Az öszsel a pécsi Nemzeti Színházat veszi át.

Hibat követnék el, ha a most teljességében dühingő és legújabb kanizsai viccet (mondhatnánk durva viccet) el nem mondanék. Legutóbb én jártam meg vele. Ugyanis úgy történt a dolog, hogy amint nyugodtan pihentetem egy déris alkonyaton 55 kilós mivoltomat egyik séta-parki padon, látok felém rohanni egy dult-ábrázatos emberalakot, aki egyenesen nekem támad és — ütlegelni kezd. Ez nem vicc. Hogy én is ütöttem-e őt, vagy sem, az nem ide tartozik; hanem ide tartozik a különös történet maga. Hát élesemel, hallgassák! Egyedül ül a parkban az egyik fehérrésztelt padon egy százmalkalapos uriember (az véletlenségből én volték) fölval odább velem szemben egy másik padon egy csupaszalú, meg egy bajzos fiatal-ember pihen. Tavólról, már is mosolyogva a következőkötől, les egy megedik férfi, ki előhuz egy darabka papírt s a következőköt rögtönözve arra, odaküldi egy kis fiuvál a velem szemben ülő bajzos és bajszosztal fiatalemberek egyikének:

„Maga majomfajú, csupasz-állu rinoceroz. Ha rögton el nem takarodik kebelbarátjával együtt a szemem elől, hát szíjait rezeszték a háta középből. — Az szemközti padon egyedül ülő, százmalkalapos uriember”

A csupaszkepű ember elolvassa, forgatja a cédulát és lopva felém pillant. En mitsém tudok a dologról.

És én nem távozik.

Elétek két, három, öt perc, a csupasz-állu nem távozik. Azaltán jön egy másik lelv...

„Még mindig ott gubbaszt. Hát már nem emélszik reám? En vagyok az, aki multkor a nyilt utcán minden ok nélkül megkegyezéssel kísért. Figyelmeztetem újból: vagy elsáugl a szemem elől vagy én megyek magam oda s majd megtanítom tisztességre. Aláírás: mint előbb.”

A bajszalán esküdjőzik bajzos barátjának, hogy ő nem emélszik semmi megkegyezéskísérésre. Titkon for benne a mérég. A levelező ur pedig tovább örömeben. És ir egy harmadik levelet:

„Maga marha! Még mindig ott ül? Takarodjék, vagy: lakol. — Százmalkalapos fiatalember, ki a szomszéd padra ül.”

A kis íu ismét kézbesíti a levelet. En még mindig nem tudok a dologról. A csupasz-kepű felugrik, ordít egyet s rohan a szomszédos padon egyedül ülő gyantulan énem felé. És illyesfétl ordít:

— Ki bántotta magát? Maga aljas! Isem engem? Tessék...

És odatt. — Értémeszetesen megkönyömdöm

és — visszavágom. A tudajdonképpeni lelvíró azaltal megugrik, hanem jön a közönség. A lármába öszzesdül a scétány minden sietni tudó embere, némbere, apraja és nagya.

És akkor kistül a dolog tükka. A lelvíró ismeretlen maradt, én pedig a csupasz-kepűt — feljeltettem.

Nem jó vice?!

HIREK.

Hecc káplán.

A strídó volt káplánnak jól ment dolga Muraközben s magyarul is megtanult, de nem érzett magyarul, amiért aztán állam-ellenes igaztásért f. évben 3 hónapot föltöltött Váczen. Ez idő alatt Horvátszágból importált barátok helyettesítették. Később helyébe a papnövédelből most kikerült Csepáne János káplánt helyezték át Strídóra, ki magyarul még soha beszélni sem hallott. Többféle korcsmai kellemetlenségét föl sem említem, ezektől nagyobb pénzadózat ártán menekült meg a bíróságtól, de a mostani nem halgathatom el. Julius 9-én vasárnap litánia utána egy jóműdű szőlősgazda picéjében itta a java „Muraközit” a mikor a társaságában levő K. állami erdőőr előtt gyulázók szavakkal illete az erdőőr egyenruhájáról szemébe ötlő magyar koronát. A derék erdőőr intette szennyes szavainak következményeire, de evvel csak bősziütlebbé tette. Oköllel támadt az erdőőre. Ez nem lévén rest, háromszor alaposan földhöz teremtette. Ez sem volt elég, újból támadt. A hatalmas testalkalu erdőőr ezután jól megrázta és kidobta. A vizsgálat már folyamatban van.

Ilyen káplánokat küldenek Muraközbe! Ilyen káplán kénevdé adják a Strídó vidéki 10 tanezős 800 növéndékes állami iskola hittani oktatását! Illyent díjaz az állam elég magasán hitoktatás fejében és mégis azt várják a keze-kötött tanítószágtól, hogy mindekép magyarosítson.

Mikor szabadul meg hazánk ezen átkotól?! — Vajha mielőbb történnék meg Muraköz egyházi visszacsatolása!

Ily borusnak...

Ily borusnak soh'se láttam az eget!
Ez a kis lány engemet már nem szeret!
Hej! pedig de esküdjött az égre,
Hogy velem jön a szent órák elbe!

Hittem neki! Hogyne hittem von' én el;
Hisz' jegykendőh' himzett pulka kezével!
Csokót adott, édes csokot az ajka,
Ólelésre nyíltok ki a hó karja!

Felhős az ég, fán sohase lesz tisztá!
A jegykendőm, amit adtál, vedd vissza!
Rongyos igaz, ne csodálkozz e felett,
Sokát sírtam, s abba törlem könyemet!

B—y J—f.

Szerelem.

A hanyatló nap utolsó sugarait veti a földre és bearayozza azt a kis szobát, melyben egy sokat szenvedett lélek utolsó óráit éli.

Az esti szellő feltámadt és zúgva lengeti a sárguló levelei ákciókat az ablak előtt, melyen egy bucsuzó fülemile zengi büs estéli dalát.

Torday Lászlóné, a haladókö utolsó Torday szerencsétlen édesanyja félrevonult a haladókö ágyától és keserves könnyekre fakadva átkozta

fiánkat megrontóit, azt a könyvíverő pesti színészleányt, aki az ő egyetlen fiát a haláiba kergette.

Mikor leánya meghallotta a szürnyű átkokat, megrendülve hozzálépett és reszkető hangon kérte:

— Ne átkozdij édesanyám, az nem segít már semmit; inkább imádkozunk haladókö édesbátyám lelki üdvéért!

— Fiam megrontóitát ne átkozzam? Leány, ha nem érzel gyűlöletet zivideben ama nyomorult teremtést iránt, aki miatt háznok utolsó sárja, az en drága, egyetlen gyermekem, halálos ágánan fekszik?

— Hát én, nem vagyok gyermeked? kérdezde félénken a szegény lány.

— Te, te; az vagy te is; de mégse!

— Hiszen az a lány nem oka bátyám halálának, — szolt úra, — Bátyám megszerette, mikor az már régen a másé volt. Mit tudta azt az a szegény leány, hogy az én édes jó bátyám nem tud nélküle élni...

Tordayn meglepentlen bántum leányára, aki rögtön megbánta elhamarkodott szavait, de nem volt ideje mentegélni magát, mert anyja gyűlölettel szólt:

— És te, te beszélsz így? Ugy nem vagy Torday vér!

Nem is szolt többet, csak ráborult arra a szomorú ágyra és zokogott keservesen az „utolsó” felett.

Torday Margitnak nem fájtak anyja szavai nem is szolt rá semmit. Ráhajotta fejét az ablak

üvegére s elmerengett a messzeségbe, oda, hol az a lány most talán múl és kacag azon az ábrándoslelkű, hiszékeny ifjún, aki most miatta eldobta magától az életet, reményteljes ifjúságot.

A beteg, aki eddig mereven bántum a semmisségbe, megmozdult és szivére tette lankadó kezét, kinosan felsóhajtott.

Margit megfordult az ablaktól és bátyja ágyához lépett, aki fájdalmas tekintetét ráemelve, alig hallható hangon sutogta:

— Nagyon szerettem és mégis... megcsalt, megcsalt a szivelen. De én azért... még mindig... szeretem... és szeretni fogom még mindig... siron tül is mert... nagyon... szeret... tem...

A haladókö utolsó sóhajtott és kiléhelte sokat szenvedett lélkét.

Hatott csend lett a kis szobában, csak a kertből hallatszott fel a verbeek csiprölése és az esti szellő bugása.

Mire az alkony behorította sötét leplével a földet, megcsendült a kis temető hangja és köztétek a gyászobozót az ősi kastélyra, melynek utolsó örököse borította a halál örök siri álmát.

Mikor Margit megláttá azt a búsan legelő fekete lobogót, egy mely sóhajtott nem el magában; Mért is kellett ennek így történni?

De abban a pillanatban lübebe csengettek a haladókö utolsó szavai: „mert nagyon szerettem!...”

HOLLOSI

— **Kinevezés.** Az alsólendvai járásorvos állásra kinevezte a főispán dr. Józsa Fábiánt.

— **Eljegyzés.** Ebenspanger Jean belacinci kereskedő jegyet váltott Mandlbaum Teréz kisasszonnyal, Mandlbaum Simon ligetfalvi vendéglős szeretetreméltó leányával. Szívbeli üdvözöljük.

— **Meghívó.** Az 1904. évi december hó 4-én megalkult „Alsólendvai Függetlenség Olvasókör” alapszabályai a m. kir. belügyminiszterium által 1905. június hó 24-én 61455 905. III. a. sz. alatt helybenhagyván, a szervező közgyűlést, melynek tárgya lesz: 1. A Kör tiszti karának megválasztása. 2. Körhelyiségről való gondoskodás és e tárgyban határozat hozatala. 3. Lapok megrendelése. 4. Könyvtárra vonatkozólag határozathozatal. 5. Ügyrend megállapítása. 6. egyéb az elnöknel a közgyűlés megkezdéséig bejelentendő indítványok. Az alakuló közgyűlés utolsó pontjára való hivatkozással ezenöl összevonom, s azt 1905. július hó 18. napján d. u. 5 órájára a „Tuskeo”-féle vendéglő Kossuth szobájába hívöm ki. Kérem mindazokat az urakat, akik a körnek eddig nem tagjai, de felvételt kérnek kívánják, hogy ezen meghívót a Kör elnökségével együtt, tudomásul venni s a tudomásulvételi aláírásukkal, melyely egyttal beletérsi szándékunknak is kifejezést adnak elismerni sziveskedjenek.

Alsólendván, 1905. július 13.
KIRNBAUER FERENC PETRIK GYULA
jegyző. körelnök.

— **Tanító ügy az alispánnál.** A Magyar Paizs még márciusban közölt a 11. számban egy tanügyre vonatkozó cikket ezen a címen: „Visszaélések egy határszéli iskolánál”. A középiskolai iskolának az ügye ez. Erős vadak valának a cikkben az előjárásra és iskolafentartókra. A családos tanító nem juthat a fizetéséhez — már több év óta. Gondoltuk, hogy az erős letelezés után tisztázódik a helyzet, s a tanító, aki évenként 100 gyermekkel vezetődött egymagára, fizetéshez jut. Ügylétsík családunk, mert a tanító tegnapelőtt személyesen jelent meg az alispán előtt s panaszkolja, hogy még mindig baj van, alispánját nem tudja elartani, mert még mindig nem juthat a fizetéséhez. Reméljük, hogy az alispán ur most intézkedni fog.

— **Zárlat.** A novai járás területéről származó hasított körmü állatoknak Ausztriába leendő bevitelre, ragadószáj- és kórómfajás miatt be tiltott.

— **Anyakönyvvezető kinevezése.** Szabó Pál segédjegyzőt a letenyi anyakönyvi kerületbe anyakönyvvezető helyettesé, és a lesenczotomaji anyakönyvi kerületbe Szily József jegyzőt gyakorlati helyettes anyakönyvvezetővé nevezte ki a belügyminiszter.

— **Vöröskakas.** Kővágó-Örsön két kis gyermek nádpípara gyújtott, közben megégették szájakat, az égő nád eldobták, amifől hamar tüzet fogott a széna és a mellette levő ház.

Szerkesztői üzenet.

— **Miki.** Nagykanizsa. Tárcaküldeményét köszönjük. Legközelebb jönni fog. — Bővebbet levélben.

Nyilttér.

E rovatban közöltekkert nem vállal felelősséget a Szerk.

Brüll Lipót helybeli állatorvos ur a napokban megjelent szerkesztőségünkben és a következők közzétételére kért fel bennünket:

„Neve az „Alsólendvai Híradó” mult heti számban „Esküvő” cím alatt megjelent közleményben tévesen jelent meg, mert említett házassághoz — mint mondja — semmi köze nincs, arról tudomást nem vesz. Továbbá kijelenti, hogy neki nevezett csak volt fia, mert vele már évek óta minden összeköttetést megszakított.”

— **Milión ember** foglalkozik azon gondolattal, hogy egy módot találjon arra, hogy a család minden részének

szórakozást nyújtson. Ezen rejtelmek mondható eszmét a „Tolnai Világ-Lapja” megoldotta. A család minden egyes tagja talál szórakozást ezen igazán páratlanul mondható képes újságban, mely hetenként 60, 70 oldal terjedelemben is megjelenik, s potom 2 frt 48 kr-ba kerül egy felvétel előfizetési ára 4 frt helyett. Ajánljuk ezen lapot szives figyelmébe olvasóinknak. Egy mutatványt készséggel küld a kiadóhivatall, csak tessék a „Magyar Kereskedelmi Közlöny” kiadóhivatálishoz Budapest, VII., Károlyi-körút 9. fordulni.

Egy jó erkölcsű fiu tanoncul felvétetik azonnal ARNSTEIN BENŐ

fűszerkereskedésében
Alsólendván.

Több varrólány a helybeli Hungária erdőgyárban felvétetik.

Figyelni a címre!

18 korona helyett csak 8 korona

Gyönyörű kivitelű Remontoir-Gloria ezüst óra, 3 erős fedéllel, ugró háttal, gazdagon diszítve. Pontos járásért 3 évi jótállás.

Utánvétellel küld csak 8 koronáért

König J. óragyára

Wien, VII., Westbahnstrasse 35—36.

Iszákosság nincs többé!

Kívánatra bárkinek bérmentesen küldünk egy próbát a Cozaporból. Kávé, tea, étel vagy szeszese italban egyformán adható az ivó tudta nélkül.

A COZAPOR többet ér, mint a világ minden szobeszedése a tartózkodásról, mert csodáhatása elleneszenessé teszi az iszákosságnak a szeszese italt. A COZA olyt eszenesen és biztosan hat, hogy azt felesleg, testvér avagy gyermek egyaránt, az ivónak tudta nélkül adhatja az az illótó még csak nem is sejt, mi okozta javulását. COZA a családok ezreit hékítette ki ismét, sok ezer tértit a széken és becseleneségtől megmentett, kik később józán polgárok és ügyes üzletemberek lettek. Temérdek fiatel embert a jó utra és szerencséhez segített és sok embernek életét számos évvel meghosszabította.

Az intézet, mely a COZAPOR tulajdonosa, mindazoknak, kik kívánják, egy próbaadagot és egy köszönőírassal telt könyvet díj és költségmentesen küld, hogy így bárki is meggyőződhessék biztos hátsárról, kezeskedünk, hogy az egészségre teljesen ártalmatlan.

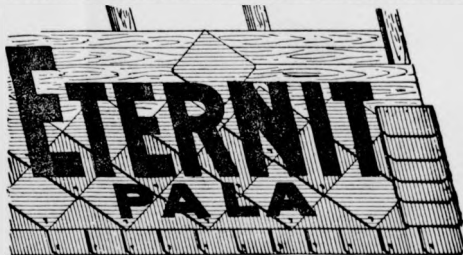
INGYEN PRÓBA 610. sz. Vágja ki ezen szelvényt és küldje meg ma az intézetnek. (Levelek 25 f. levelezőlapon 10 f-rel bérmentes.)

Coza Institute

(Dept. 610.)

62, Chancery Lane, London, Anglia.

A JELENKOR LEGJOBB TETŐFEDÉSI ANYAGA

MAGYARORSZÁGI KÖZPONT:
ETERNIT MŰVEK HATSCHÉK LAJOS
BUDAPEST-VI., ANDRÁSSY-ÚT 33.

Nagykanizsai levél.

Írta: Oszeszlly M. Victor.

Kedves Szerkesztő ur!

Eggedje meg nekem, hogy mint b. lapja vadonat-új munkatársra, a fenti cím alatt egyet-mást, legalább kétfelhétlenül egyszerű megnevezésként az „Alsólendvai Híradó” nagyrabecsült olvasóinak a mi poros, piszkos városunkról. Azt azonban igérem, hogy mind olyas dolgokat fogok e rovart alatt megírni, ami — érdekes.

Elkezdem a mostani hét krónikáim.

Nagykanizsának eredeti és érdekes, számlat-keltető és tanulságos vendége van. Itt sétál, itt jár-kél pár nap óta köztünk, állandó kritizálások és megbánulások közzéte. Ki né hallott volna a nyolcvanas évek telezárú antiszemitizmus-agitátoráról valaha? És hit ne érdekelne a sora napjainkban? Istóczy Győző, volt diplomatikussá ügyvéd, volt országyűlési képviselő Nagykanizsán van... A tisztaságban nagy komédia förendezője ma ártatlan ember. Számalmas nagyon. A sors keves embert sújt ily kegyetlen bünciért. S keves embernek is jut osztályrészül ily nagy mértékben a bizonyos létrán való alább-alább való csökkenés, mely Istóczy-nak jutott. Valamikor nagy ember volt... És nagy ellensége annak, ami véletlenségből nem kerestény. Ma már semmi... Koldus. Hóna alatt hordja az egykori nagysága Istóczy Győző orsz. képviselő-ur ideje-műt parlamentis szónoklatát — kinyomtatva, és — házal vele. Ha nem tudnánk ki az a lelkileg megrökök emleget meghalt ember, — még koldusnak néznék. De, le a kalapal urak! Ilyen a vezet. Ma házal és számalmas felt. kőn-tudólen az, akit — ünnepelek. És nyomorúságán nagy segíet e „lechtalás” Ugyan ki kapna egy számalmasan tönkmenten antiszemitizmus-vezető felekezeti gyűlésre íródott beszédet?... Pláne ha már nem is aktuális! Kevesen veszik tőle... S akik megveszik, azok is mérő számalból... Legálább vér-rokonai, akik tanultak tőle, a papok ne tegyék számalból ezt? Mert ez megint számalmas dolgot lenne.

Amint Alsólendvának is, aszerint nekünk is osztályrészül tüzte ki — alighanem — a természet, a rekkető hőség mellett a — porbafalulást. Ez a leghathatóbb réme a fűrészről lemaradt, lthton rekkelt, magamfajta emberestvéreinek. Ami megviszta bennünk embert dacára, az az arenák. Kövessy Albert társulata miközött jelenleg nálunk Nagykanizsán. Felváltva: úres, félg-meddig úres és telt ház előtt. Néha csakugy kong a tyukterest-forma, deszka- és lécekből összetakolt színház az úresfőtől. De vannak jó napok is. Legközelebb Siófokra rándul Kövessy

társulatával az ott újonnan épült modern arenába. Meghívhatk oda. Aug. 15-ikéig lesz el s — ismét jön vissza. Az őszel a pécsi Nemzeti Színházat veszi át.

Hibat követnék el, ha a most teljességében dühöngő és legújabb kanizsai viccet (mondhatnám durva viccet) el nem mondanék. Legutóbb én jártam meg vele. Ugyanis úgy történt a dolog, hogy amint nyugodtan pihentem egy déris alkonyaton 55 kilós mivoltomat egyik sánta-parki padon, látok felém rohanni egy dult-ábrázatu emberalakot, aki egyenesen nekem támad és — ütlegelni kezd. Ez nem vicc. Hogy én is ütöttem-e őt, vagy sem, az nem ide tartozik; hanem ide tartozik a különös történet maga. Hát emlesem, hallgassák! Egyedül ül a parkban az egyik tére-terest padon egy számalkalapos úriember (az véletlenségből én volnék.) Jólval edöbb velem szemben egy másik padon egy csupasz-állu, meg egy bajszos fiatal-ember pihen. Távólról, már is mosolygóra a következőkön, les egy nevedik férfi, ki előhöz egy darabka papirt s a következőköt rögtönözze arra, odaküldi egy kis fiuval a velem szemben ülő bajszos és bajszatlan fiatalbemberek egyikének:

„Maga majomfajú, csupasz-állu rinoceroz. Ha rögten el nem takarodik kebelbarájjal együtt a szemem elől, hát szíjat repszekt a háta közepéből. — A szemközti padon egyedül ülő, számalkalapos úriember”

A csupaszkeletű ember eloyvassa, forgatja a cédulát és lopva felém pillant. En misem tudok a dolgról.

Én nem távozok.

Eltelik két, három, öt per, a csupasz-állu nem távozik. Azalatt jön egy másik levél...

„Még mindig ott gubbaszt. Hát már nem emlékszik rém? — En vagyok az, akit multkor a nyilt utcán minden ok nélkül megjegyzéssel kísért. Figyelmezetem újból: vagy elszámul a szemem elől vagy én megyek magam oda s majd megtanítom tisztességre. Aláírás: mint előbb.”

A bajszatlan esküdőzik bajszos barátjának, én nem emlékszik semmi megjegyzés-kísérésre. Tihon fór benne a mérég. A levelező ur pedig tombol örömben. És ir egy harmadik levelet.

„Maga marha! Még mindig ott ül? Takarodjék, vagy: lakol. — Számalkalapos fiatalbembér, aki a szomszéd padon ül.”

A kis fiu ismét kezbesíti a levelet. Én még mindig nem tudok a dolgról. A csupasz-képi felugrik, ordít egyet s rohan a szomszédos padon egyedül ülő gyantulan énem felé. És ílyestélet ordít:

— Ki bántotta magát! Maga aljas! Iser engem? Tessenk...

És odait. Én természetesen megrokonnyodóm

és — visszavágom. A tulajdonképpeni lelvíró azalatt megugrik, I-anem jön a közönség. A lármába összezsúródul a sctány minden sietni tudó emberre, némbere, apraja és nagya.

És akkor kitud a dolog titka. A lelvíró ismeretlen maradt, én pedig a csupasz-képit — feljeltettem.

Nem jó vicc?!...

HIREK.

Hecc káplán.

A stridói volt káplánnak jól ment dolga Muraközben s magyarul is megtanult, de nem érzeti magyarul, amiért aztán állam-ellenes igaztásért f. évben 3 hónapot föltöltött Váczen. Ez idő alatt Horvátszágból importált barátok helyettesítették. Később helyébe a papnövédelből most kikerült Csepance János káplánt helyezték át Stridóra, ki magyarul még soha beszélni sem hallott. Többféle korcsmai kellemetlenségét föl sem említem, ezektől nagyobb pénzadózat áran menekült meg a bíróságól, de a mostanai nem halgathatom el. Julius 9-én vasárnap litánia útja egy jómódú szőlősgazda picinyében itta a java „Muraközit” a mikor a társaságában levő K. állami erdőőr előtt gyalgoló szavakkal illete az erdőőr egyenruhájáról szemébe ötlő magyar koronát. A derék erdőőr intette szennyes szavainak következményeire, de evvel csak bősültebbé tettem. Oklélt támadt az erdőőrre. Ez nem lévén rest, hámoszor alaposan földhöz teremtete. Ez sem volt elég, újból támadt. A hatalmas testalkalu erdőőr ezután jól megrázta és kidobta. A vizsgálat már folyamatban van.

Ilyen káplánokat küldenek Muraközbe! Ilyen káplán kezebe adják a Stridói vidéki 10 tanerős 800 növendékes állami iskola hittani oktatását! Ilyent díjaz az állam elég magtalan hitoktatás fejében és mégis azt várják a keze-kötött tanítósgától, hogy mindekép magyarosítson.

Mikor szabadul meg hazánk ezen átkotlól? — Vajha mielőbb történnék meg Muraköz egyházi visszacsatolása!

Ily borusnak . . .

Ily borusnak soh'se láttam az eget!
Ez a kis lány engemet már nem szeret!
Hej! pedig de esküdözött az égre,
Hogy velem jön a szent oltár elébe!

Hittem néki! Hogyne hittem von' én el;
Hisz' jegykendő himzett puha kezével!
Csókot adott, edes csókot az ajka,
Olelésre nyíltok ki a hó karja!

Felhős az ég, t'án sohase lesz tiszta!
A jegykendő, amit adott, vedd vissza;
Rongyos igaz, ne csodálkozz e felett.
Sokát sírtam, s abba török könyemet!

B — y J — t.

Szerelm.

A hanyatló nap utolsó sugarait veti a földre és bearayozza azt a kis szobát, melyben egy sokat szenvedett lélek utolsó óráit éli.

Az esti szellő feltámadt és zugva lengeti a sárguló levelei ákciókat az ablak előtt, melyen egy bucsuzó fülemle zengi büs estéli dalát.

Torday Lászlóné, a haldozó utolsó Torday szerencsétlen édesanyja félrevonult a haldozó ágyától és keserves könyekre fakadva átkozta

fiának megrontóját, azt a könyvtéri pesti színész-keányt, aki az ő egyetlen fiát a halálba kergette.

Mikor léánya meghallotta a szürnyű átkokat, megrendülve hozzálépett és reszkető hangon kérte:

— Ne átkozdij édesanyám, az nem segít már semmit; inkább imádkozunk haldozó édesbátyám lelki idvéért!

— Fiam megrontóját ne átkozzam? Leány, h. s nem érzel gyűlöletet zivibuden ama nyoraorult teremtes iránt, aki miatt háznok utolsó sarja, az én drága, egyetlen gyermekem, halálos ágyán fekszik?

— Hát én, nem vagyok gyermeked? kérdezle féltéken a szegény lány.

— Te, te; az vagy te is; de mégse!

— Hiszen az a lány nem oka bátyám halálának, — szolt úra, — Bátyám megszerette, mikor az már régen a másé volt. Mit tudta az a szegény leány, hogy az én édes jó bátyám nem tud nélküle élni . . .

Torday né meglettenen bántul leányára, aki rögtön megbánta elhamarkodott szavait, de nem volt ideje mentegetni magát, mert anyja gyűlölettel szolt:

— És te, te beszélsz így? Ugy nem vagy Torday vér!

Nem is szolt többet, csak ráborult arra a szomorú ágyra és zokogott keservesen az „utolsó” felett.

Torday Margitnak nem fájtak anyja szavai nem is szolt rá semmit. Ráhajotta fejét az ablak

ívégére s elmerengett a messzeségbe, oda, hol az a lány most talán tud és kacag azon az ábrándosleki, hiszékeny ifjún, aki most miatta eldobta magától az élelet, reményteljes ifjúságot.

A beteg, aki eddig mereven bántul a semmisségbe, megmozdult és szivére tette lankadó kezét, kinosan felsóhajtott.

Margit megfordult az ablaktól és bátyja ágyához lépett, aki fájdalmas tekintetét ráemelve, alkil halható hangon suttogta:

— Nagyon szerettem és mégis . . . megcsalt, megcsalt a sziveten. De én azért . . . még mindig . . . szeretem . . . és szeretni fogom még a . . . siron tul is mert . . . nagyon . . . szeret . . . tem!

A haldozó utolsó sóhajtott és kilihelte sokat szenvedett lelkét.

Halotti esend lett a kis szobában, csak a kertből hallatszott fel a veretek csiripelése és az esti szellő bugása.

Mire az alkony behorította sötét leplevel a földet, megcsendült a kls temlen harangja és kizitték a gyszőlőzög az ősi kastelyra, melynek utolsó örököse borította a halál örök siri álmát.

Mikor Margit meglátta azt a búsan legelő fekete lobogót, egy mély sóhaj nyomott el magában; Mért is kellett ennek így történni?

De abban a pillanatban felbúce csengették a haldozó utolsó szavai: „mert nagyon szerettem! . . .”

HOLLOSI

— **Kinevezés.** Az alsólendvai járóorvosai állásra kinevezte a főispán dr. Jozsa Fábiant.

— **Eljegyzés.** Ebspangier Jean belatinci kereskedő jegyet váltott Mandlbauer Teréz kisasszonnyal, Mandlbauer Simon ligetfalvi vendéglős szerzetreméltó leányával. Szüivöl üdvözöljük.

— **Meghívó.** Az 1904. évi december hó 4-én megalakult „Alsólendvai Függetlenségi Ötvasokör” alapszabályai a m. kir. belügyminiszterium által 1905. június hó 24-én 61455 905. III. a. sz. alatt helybenhagyván, a szervező közgyűlést, melynek tárgya lesz: 1. A Kör tiszti karának megválasztása. 2. Körhelyisegről való gondoskodás és e tárgyban határozat hozatal. 3. Lapok megrendelése. 4. Könyvtárra vonatkozólag határozathozatal. 5. Ügyrend megállapítása. 6. Egyéb az elnöknél a közgyűlés megkérdéséig bejelentendő indítványok. Az alakuló közgyűlés utolsó pontjára való hivatkozással ezenül összehívom, s az 1905. július hó 18. napjának délut. n. 5 órájára a „Tüske”-féle vendéglő Kossuthi szobájába tűzöm ki. Kérem mindazokat az urakat, akik a körnek eddig nem tagjai, de felvételüket kívánják, hogy ezen meghívót a Kör eddigi tagjaival együtt, tudomásul venni s a tudomásulvétel aláírásukkal, melyvel egyttal a lépesi szándékuknak is kifejezést adnak elismerni sziveskedjenek.

Alsólendván, 1905. július 13.
KIRNBAUER FERENC PETRIK GYULA
jegyző. körelnök.

— **Tanító ügy az alispánnál.** A Magyar Paizs még márciusban közölt a 11. számban egy tanítgüre vonatkozó cikket ezen a címen: „Vissza-csúsz egy határszéli iskolánál”. A közép-bisztericei iskolának az ügye ez. Erős viták valának a cikkben az előjárásra és iskolatartókra. A családos tanító nem juthat a fizetéséhez — már több év óta. Gondoltuk, hogy az erős letelezés után tisztázódik a helyzet s a tanító, aki évenként 100 gyermekkel vesződtöt egymagára, fizetéshez jut. Ügyelátszik családottunk, mert a tanító tegnapelőtt személyesen jelent meg az alispán előtt s panaszolja, hogy még mindig baj van, családját nem tudja eltartani, mert még mindig nem juthat a fizetéséhez. Reméljük, hogy az alispán ur most intézkedik fog.

— **Zárlat.** A novai járás területéről származó hasított körmi állatoknak Ausztriába leendő bevitelre, ragados száj- és körömájás miatt beletiltott.

— **Anyakönyvvizető kinevezése.** Szabó Pál segédjegyzőt a letenyei anyakönyvi kerületbe anyakönyvvizető helyettesé, és a lesenczetomjai anyakönyvi kerületbe Sály József jegyzőt gyakorlatot helyettes anyakönyvvizetővé nevezte ki a belügyminiszter.

— **Vöröskakas.** Kővágó-Örsön két kis gyermek nádpipára gyújtott, közben megégették szájakat, az égő nádat eldobták, amitől hamar tizet fogott a széna és a mellette levő ház.

Szerkesztői üzenet.

— **Miki. Nagykanizsa.** Tárcaküldeményét köszönjük. Legközelebb jönni fog. — Bövebbet levelben.

Nyilttér.

E rovatban közölték nem vállal felelősséget a Szerk.

Brüll Lipót helybeli állatorvos ur a napokban megjelent szerkesztőségünkben és a következők közzétételére kért fel bennünket:

„Neve az „Alsólendvai Híradó” mult heti számában „Esküvő” cím alatt megjelent közleményben tévesen jelent meg, mert említtet házassághoz — mint mondja — semmi köze nincs, arról tudomást nem vesz. Továbbá kijelenti, hogy neki nevezett csak volt fia, mert vele már évek óta minden összeköttetést megszakított.”

— **Millió ember** foglalkozik azon gondolattal, hogy egy módot találjon arra, hogy a család minden részének

szórakozást nyújtson. Ezen reptélynek mondható eszmét a „Tolnai Világ-Lapja” megoldotta. A család minden egyes tagja talál szórakozást ezen igazán páratlanul mondható képes újságban, melyet énként 60, 70 oldal terjedelemben is megtekinik, s potom 2 frt 48 kr-ba kerül egy télevi előfizetési ára 4 frt helyett. Aajánjuk ezen lapot szives figyelembe olvasománk. Egy mutatványt készíttél küld a kiadhatóval, csak tessék a „Magyar Kereskedelmi Közlöny” kiadóhivatalához Budapest, VII., Károly-körút 9 fordulni.

Egy jó erkölcsű fiu tanoncúl felvétetik azonnal ARNSTEIN BENŐ

fűszerkereskedésében

Alsólendván.

Több varrólány a helybeli Hungária ernaógyárban felvétetik.

Figyelni a címre!

18 korona helyett csak 8 korona

Gyönyörű kivitelű Remontoir-Gloria ezüst óra, 3 éves fedéllel, ugró háttal, gazdagon díszítve. Pontos járásért 3 évi jótállás.

Utánvétellel küld csak 8 koronáért

König J. óragyára

Wien, VII., Westbahnstrasse 35—36.

Iszákosság nincs többé!

Kívánata bármiké bérmentesen küldünk egy próbát a Cozaporból. Kávé, tea, étel vagy szeszest italból egyformán adható az ivó tudta nélkül.

A COZAPOR többet ér, mint a világ minden szobeszedé a tartózkodásról, mert csodálatos elleneszenesség teszi az iszákosságnak a szeszest italt. A COZA oly csendesen és biztosan hat, hogy azt felesleg, testvér avagy gyermek egyaránt, az ivónak tudta nélkül adhatja és az illető még csak nem is sejtji, mi okozta javulását.

COZA a családok ezreit bekítette aki ismét, sok sok ezer tértit a szgyéen és becstelenségétől megmentett, kik később józan polgárok és ügyes üzletemberek lettek. Temérdek fiatal embert a jó utra és szerencséhez segített és sok embernek életét számos évvel meghosszabította.

Az intézet, mely a COZAPOR tulajdonosa, mindazoknak, kik kívánják, egy próbadagot és egy köszönőírással telt könyvet díj és költségmentesen küld, hogy így bárki is meggyőződhessek biztos határsárol, kezeskedünk, hogy az egészségre teljesen ártalmatlan.

INGYEN PRÓBA ÉRT. Sz. Válgja ki ezen szelvényt és küldje meg ma az intézetnek (Levelek 25 f. levelezőlappal 10 f-rel bérmentesen)

Coza Institute

(Dept. 610.)

62, Chancery Lane, London, Anglia.

A JELENKOR LEGJOBB TETŐFEDESI ANYAGA

MAGYARORSZÁGI KÖZPONT:

ETERNIT MŰVEK HATSCHÉK LAJOS
BUDAPEST-VI., ANDRÁSSY-ÚT 33.

Balkányi Ernő

könyvnyomda

papirkereskedés

könyvkötészet

üzletikönyv-raktár

„ALSOLENDVAI HIRADÓ“

SZERKESZTŐSÉGE és KIADÓHIVATALA

Alsólendva — Muraszombat.

KAPHATÓK:

LEVÉLPAPIROK DOBÓZOKBAN.

LEGJOBB MINŐSÉGŰ IRÓ- és RAJZSZEREK.

KÉPES LEVELEZŐ-LAPOK.

MESE ÉS KÉPESKÖNYVEK stb.

MÁR

AZ ELSŐ

próbaendelés elkészítése a megrendelő teljes megelégedését vonja maga után.

Araink a lehető legolcsóbbak.

Hirdetések felvétetnek a kiadóhivatalban.

